

En Mindesten.

—o—

Det er ikke at undres over, at efterhaanden som Dansk Kvindesamfund lægger Aar efter Aar bag sig, begynder ogsaa Mindestenene at rejse sig ved dets Vej, snart paa det ene, snart paa det andet Sted i Landet, Mindestene for dem, som segnede under Vandringer. Dette Aar er det i Odder, at en Sten skal rejses, og det er for afdøde Valgmenighedspræst Vilhelm Mallings.

Navnet Vilhelm Malling fører Tanken tilbage til Dansk Kvindesamfunds Organisationsaar, dengang Repræsentanter for 6 Kvindeforeninger i Danmark samledes i Odense i Pinen 1892 og dannede D. K.s Landsforbund.

Blandt disse 6 Foreninger, som kom til at udgøre D. K.s første Kredse, var ogsaa Odderkredsen, hvoraf Malling var et levende interesseret Medlem. Som Led i D. K.s Bestræbelser for at skaffe sig Fodfæste ude i Landet blev »Kvinden og Samfundet«s Kontor for en Tid forlagt til Odder, og Pastor Malling overtog sammen med Frk. Grundtvig Redaktionen. Denne Ordning lod sig imidlertid ikke længe opretholde til Trods for det dygtige og uegennyttige Arbejde, Vilhelm Malling udtredte som Redaktør. København er nu engang det naturlige Brændpunkt for alle Tidens Bevægelser, her har Regering og Lovgivningsmagt deres Sæde, herfra maatte dengang som nu Dansk Kvindesamfunds Blad redigeres, hvis det skulde have direkte Føling med de politiske Begivenheder. To Aar efter flyttedes da ogsaa Kontoret tilbage fra Odder til København. Men dermed var Pastor Mallings Interesse for Kvindesagen ikke forbi, selv om hans Virksomhed for Sagen nu hovedsagelig samlede sig om Odderkredsen. Paa Tryk og i Tale vedblev han at bekende sin Tro paa Kvindesagens endelige og fulde Sejr i Fremtiden.

Thi saa vist som Vaar og Sommer
følger Vinter brat,
og saa vist som Dagen kommer
efter mørkest Nat:
Ingen levedygtig Tanke
kan af Modgang dø,
men vil sprænge hver en Skranke,
vokse, kaste Frø. *)

Det skulde ikke falde i Vilhelm Mallings Lod at opleve den Vaardag, hvor Kvindesagen sejrrig gennembrød Vinternattens Mulm, men hans Navn bør ikke være glemt paa den Dag, hvor den nye Grundlov stadfæster Kvindernes borgerlige Ligeberettigelse med Mænd, derfor er Odderkredsen nu ogsaa i Færd med at rejse en Mindesten paa hans Grav, der for Fremtidens Slægter vil formæle hans Navn med Kvindesagen, hvis utrættelige Forkæmper han var. Vi vil haabe, at D. K.s Kredse vil give Odderkredsen deres Støtte til dens smukke Forehavende og derved give Bevis for det Sammenhold og den Fællesfølelse mellem Kredsene, som til denne Dag har været D. K.s usynlige Styrkebælte og forhaabentlig ogsaa hinsides den politiske Valgret vil vedblive at være det.

Foraar.

—o—

De Unge tilegnet.

Det blomstrer nu i Enge, det
blaaner over Sund,
og Stær og Solsort synger i
den vaarløse Lund,
hver Fløjte tone øves
i Hegnets lune Fred,
mens Birken slørfint løves
og gyser let derved.

Men der, hvor ruggørn Ager
og foraarsnøgent Land
frit drikker Sol og Vind nær
den brede aabne Strand,
et Væld af Lærkekvidder
strømmer ned over Vang,
som højt fra vaarblaa Vidder
selve Solskinnet sang.

Et Spind af Sang og Straaler
om Bakkekammen staar,
et Brus af unge Kræfter gennem
Dalehe gaar,
— ved Hyttens Dør jeg lytter,
hvor Suset mod mig slaar:
Aa, fyld nu alle Hytter
velsignede Vaar!

Det blomstrer i mit Hjærte, det
blaaner i mit Sind,
— blæs bort al Vintertynge, Du
foraarsfriske Vind!
Stig højt med Toner fulde
som Lærker, Haab og Tro! —
nu modnes Kim i Mulde
og Hjærtets Spirer gro.
Christ. Møller.

Mormonagerterne og Mormonismens Vederstyggeligheder.

—o—

Der blev jo her i Landet 11.—12. Septbr. 1913 foretaget en Landsindsamling til Fordel for Uthamissionen, Missionen blandt Mormonerne. Og i det Opraab, Udvalget for Uthamissionen har udsendt, findes følgende fortalt:

»En Mormonagent ringede en Dag paa i et københavnsk Hjem. Manden bød ham ind i sin Stue, for — som han sagde — »jeg havde Interesse af at vide, hvad Agenten vilde sige om Flerkoneriet. Sig mig,« begyndte min Hjemmelsmand, »lærer Deres Kirke Flerkoneri?« »Vi lærer først og fremmest, at Gud er Kærlighed.« »Javel, men har De ikke paa Deres Program, om jeg saa maa sige, at det er tilladt med mer end én Kone?« Agenten krympede sig noget og saa sig forvirret om i Stuen. Endelig sagde han: »Har De ikke læst, hvad der staar hos Esaias? Ja, han skriver, at syv Kvinder skal tage fat paa en Mand, og alle vil være hans Hustru.« Og saa udviklede han med stor Veltalenhed, hvorledes man ud fra dette Sted saa klart forstod, at Gud tillod en Mand at have indtil 7 Koner paa een Gang! Da de en god Stund havde talt sammen, aabnedes pludselig Døren til Stuen ved Siden af, og Husets Frue kom ind.

»Hvad er De for et Menneske? Og hvad er det for en Lære, De vover at forsvare i mit Hjem? Jeg skammer mig ved at have Dem til Landsmand; rejs De tilbage til det Sted, hvor De kom fra! De siger, at De tjener Gud, og saa vover De i Guds Navn at lokke umyndige og ubefæstede Mennesker i Deres Garn. Pak Dem her fra mit Hus! Pak Dem fra vort Land, med Deres modbydelige Religion!«

Agenten havde rejst sig, og Fruen stod lige over for ham og saa ham skarpt ind i Ansigtet, hendes Stemme dirrede af Harme. Han forsøgte at indføre et Ord om, at Jakob jo dog havde 2 Koner. Men Fruen aabnede Døren og sagde: »Jeg beder Dem, forsvind!« og Agenten smuttede ud som en vaad Mus i sit Hul.»

Denne Fortælling giver os allerede et godt Indblik i Mormonlæren.

Der skal her i Landet være ca. 80 saadanne Mormonagenter, der daglig rejser rundt og søger at lokke og forføre ubefæstede Mennesker og da

*) Se Dansk Kvindesamfunds Sangbog. Side 16, Nr. 11.